

принципи тогава били общо умствено достойние на масситъ. Декларацията повторила още веднъжъ онова, което било всѣкому извѣстно, и отъ всѣкого изучено на изустъ. Народътъ искалъ, щото събранието да произнесе онѣзи мисль, която ся харесвала нему, т. е. на народътъ; сжщо тѣй, както послѣ поискалъ, щото и събранието да участвува въ тѣзи или онѣзи патриотическа процессия. Това пристрастие къмъ забължителни играчки, съставлява твърдъ любопитна черта отъ французския националенъ характеръ, и историкътъ, безъ съмнѣние длъженъ е, да е забължи и да е земе въ съображение. Но това пристрастие дѣйствува, разумѣва са, само на декоративната страна на събитията, а не на общето имъ направление, което всѣкога зависи отъ общи и голѣми причини.

Като свърши обсъжданieto на декларацията, националното събрание захванало да разглѣжда основнитъ положения на бѣдъщата конституция. На рѣдъ стояли слѣдующитъ въпроси: законодателната власть на една палата ли ще принадлежи или на нѣколко? Ще има ли разстояние между засѣданията на законодателния корпусъ? Кралътъ ще зема ли участие въ законодателната власть? Зависи ли стъ кралътъ утвърждението или отхвърлянието на статей отъ онѣзи конституция, която ще ся изработи отъ сегашното национално събрание? Всичкитъ тѣзи въпроси, послѣ много или малко продължителни и упорни пренний били рѣшени въ такъвъ смисълъ, щото надеждитъ на Неккера, да присади на французската земля английската конститу-